

eventuel Værdistigningsskat nedsatte Kommission har afsluttet sit Arbejde, gives Fællesudvalget for de danske Grundejerforeninger Lejlighed til at gøre sig bekendt med Kommissionens Betænkning, forinden Lovforslaget eventuelt fremsættes for Rigsdagen.

Fællesudvalget skal tillade sig overfor Kommissionen særlig at fremhæve Resolutionens andet, tredje og fjerde Punkt. Vi maa formene, at Staten ikke kan paalægge Skat eller en Afgift paa en Gevinst, der ikke er konstateret derved, at den, der skal betale, virkelig har faaet Gevinsten og har inkasseret dens Beløb. Dette sker kun efter et Salg. Al anden Fastsættelse af en Værdistigning kommer til at bero paa et Skøn, der i bedste Fald mere eller mindre svæver i Luften, meget ofte vil blive fejlagtigt, ikke sjældent ganske uretfærdigt, og ikke sjældent ruinerende for paagældende Ejer, saa vist som Erfaringen viser, at af al Værdiansættelse er Værdiansættelse af faste Ejendomme den allervanskeligste, saa at der kan være Formuers Forskel mellem de forskellige Vurderinger.

Da selve Afgiften er en Særbyrde, der lægges paa en enkelt Del af Befolkningen, medens Jernbaneanlægget kommer den hele Befolkning til Gode, maa man indtrængende anbefale, at den paalægges efter en meget lav Procent. Principielt maa man finde det uberettiget at beskatte Grundejernes mulige Gevinst, naar ikke den Gevinst, andre Dele af Befolkningen opnaar, paa tilsvarende Maade beskattes. Skal det alligevel ske, vil Fastsættelsen af en meget lav Afgift bevirke, at Uretfærdigheden bliver mindre følelig.

Udtalelsen i Resolutionens tredje Stykke rejser et Billighedskrav. Der foreligger allerede forud for Jernbanelovens Vedtagelse Eksempler paa, at Banegaardes Flytning har bragt Tab for Ejerne af de i Banegaardenes Nærhed opførte Ejendomme. Naar Staten nu vil beskatte en Gevinst, der menes at kunne føres tilbage til et Jernbaneanlæg, maa Staten eller de private Koncessionshavere ogsaa give Erstatning for de Tab, der forvoldes ved de til Jernbaneanlægene knyttede Foranstaltninger.

Loven om Værdistigningsskat vil jo efter sin Natur blive en Undtagelseslov. I Henhold til Resolutionens fjerde Stykke opfordrer Fællesudvalget den højtærede Kommission til at understrege Lovens særlige Karakter i det eventuelle Forslag. Særlig maa man, som udtalt, ønske, at Ydelse af Værdistigningsafgift bortfalder efter 30 Aars Forløb. Over en længere Periode bør en saadan Undtagelseslov under ingen Omstændigheder kunne virke. For Ejendomme, der ikke komme i Handelen i 30 Aar, gælder sikkert saadanne særlige Forhold, at de bør holdes fri, og deres Antal vil sikkert blive ringe.

Fællesudvalget skal indskrænke sig til disse Punkter, idet Udvalget dog tillader sig at forvente, at den højtærede Kommission vil foreslaa alle saadanne Bestemmelser, der kunne sikre mod Uretfærdighed, derunder f. Eks. Bestemmelser vedrørende de Forhold, der kunne fremkomme som Følge af Pengenes dalende Værdi, og under hvilke det kan komme til at foreligge, at Forskellen mellem Salgssum og tidligere Købesum paa ingen Maade giver Udtryk for den Gevinst, der reelt er opnaaet. Staten, der paa andre Omraader, f. Eks. ved Fastsættelsen af Embedsmændenes Lønninger, tager Hensyn til Nedgang i Pengeværdien, maa selvfølgelig ikke mindst ved en Særbeskatning tage det samme Retfærdighedshensyn til de Beskattede.

Edv. Lau,
Formand.

K. Andersen.

W. Juul.

Lund.

L. Justnielsen.